

י. ז. כ. ז. כ. ז.
 א. ז. כ. ז. כ. ז.
 ב. ז. כ. ז. כ. ז.
 ג. ז. כ. ז. כ. ז.
 ד. ז. כ. ז. כ. ז.
 ה. ז. כ. ז. כ. ז.
 ו. ז. כ. ז. כ. ז.
 ז. ז. כ. ז. כ. ז.
 ח. ז. כ. ז. כ. ז.
 ט. ז. כ. ז. כ. ז.
 י. ז. כ. ז. כ. ז.

בסי"ד. שי"פ תצא, י"ג אלול, ה'תשי"ד.

- (א) **קנה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, ומביא כי"ק מריח אדמו"ר במאמרו לכה דודי (מדורושי החתונה?) (מפדרי"א?) שחתן דומה למלך והכלה למלכה. וזו זו הקבי"ה וכלה היא כנסיי, וכספירות הריע ז"א ומלכות, דחתן הוא כחי ז"א וכלה היא כחי מלי, וזהו לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, שהריע ואשבת ז"א למלי, וסדר ההמשכה הוא, אשר תחילה צ"ל ההמשכה היצונית (מרי"א למלי) שהוא רק בבחי מקיף, ואח"כ היא ההמשכה פנימית. דכ"ן הוא הסדר צ"ל השפעה ממשפיע למקבל, דתחילה צ"ל המשכת המשפיע מבחי היצונית ש"ל לבחי היצונית המקבל, שעיני מתעלה המקבל להיות קרוב למדרי ומשפיע, ואח"כ יוכל לקבל המשכה הפנימית מהמשפיע. ומביא עי"ז ב' משלים (מחשבות רב לחלמיד, וא"כ המשפעת עם בנו הקטן). ויש לומר, שכוננת ב'שלים אלה היא לא רק להביא דוגמאות לסדר ההמשכה (שההשפעה היצונית אי"ל, וגם ההשפעה היצונית היא דרגא נעלית ביותר, ועד שיש בה עליוי לבני והשפעה פנימית. כי ההשפעה היצונית, שהיא בחי מקיף, היא למעלה מכלי וקנינל (משאי"כ ההשפעה פנימית שמתקבלת בכלי המקבל). ומ"כ היא רק ומדומה להשפעה פנימית, כי דוקא עיי השפעה הפנימית מגיעים לעליוי נעלה יותר (שלמעלה מבחי המקיף). וזהו על כל כבוד חופה' שהם ב' כחי כבוד, כבוד חתן וכבוד כלה, ולמעלה יותר: כבוד דאנא וכבוד דאימא. ועיי"ז הוא יחוד ש"א יחוד זוי"ן. דעם הי"ת ששגויהם (כבוד (חופה) דא"י, וכבוד (חופה) דזוי"ן) א"כ בחי מקיף, מ"כ ידע' שדוקא ביחוד זוי"ן (שהוא יחוד פנימי) נמשך העצם.**
- (ב) **והנה המשל הראשון הוא מהשפעת רב לחלמיד, וסדר ההשפעה הוא כמו שארז"ל: דמקמי דפתח ליה לרבנן אמר מילתא דכדיחוחתא וכדתו רבנו ולבסוף יתיב באימתא ופתח כשמעתא, דהמילתא דכדיחוחתא שקודם הילמוד (שהו"ע שיחת חולין של חי"ה שצריכה לימוד ז"י היא היצונית בלבד, אמנם**

- (1) דעם במה"מ קונטרסים ח"א ב, א וא"ל. ו"י (תשל"ט) עזרי"ס בקונטרס בפ"ע.
- (2) פסי"ן.
- (3) שם סי"ב.
- (4) ל' הכתוב — ישעי' ד, ה.
- (5) וזהו בכ"ז בסידור ובלק"ת שנת ה'ת"ש ד"ה כי על כל כבוד.
- (6) ד"ה שנת השפעה תרנ"ז ע" 90 (סדר"מ תרנ"ז ע" 101) וא"ל. ובכ"מ. ורא"ה גם לקראת שם מ רע"א.
- (7) פסוקים ק"ח, א, ושי"ג.
- (8) סוכה כא, ב ע"ז י"ט, ב.

פתח דבר

ב"ה
 נקשר לשנת החמישים מחתונת כי"ק אדמו"ר שליטי"א (תרפ"ט-תשל"ט) — מקי"ס אנו בזה מאמר ד"ה לכה דודי אשר לכי"ס אדמו"ר שליטי"א. מאמר זה נאמר בשי"ס תצא, י"ג אלול, ה'תשי"ד, וכנראה הוא מיוסד (ביאר) על ד"ה לכה דודי, תרפ"ט: שנאמר עיי" כי"ק אדמו"ר (מהור"י) נ"ע בעת קבלת הפנים של החונת כי"ק אדמו"ר שליטי"א. כי"ק אדמו"ר שליטי"א הוא"ל להג"י המאמר כעת, וניתוספו בו הערות ומראי מקומות הכאת בשולי הגליון.

יד כסלו, תתשל"ט, ברומניו ג. י.

(1) יום החתונה כי"ק אדמו"ר (מהור"י) נ"ע בשנת תרנ"ז.
 (2) שנת העשרים וחמש לחתונת כי"ק אדמו"ר שליטי"א.
 (3) דעם בקונטרס דרושי חתונה (ברוקלין, תשל"ט). ורא"ה מה שאמר ס"ס שנתנו דרושי זה (ש"ס ע' מה"ה).

השפעה זו היא הקדמה לההשפעה פנימית (דפחה בשמעתא) כי דוקא ע"י נעשה פתיחת הלב והמתח של החלמדי שיהי כלי לקבלה לההשפעה פנימית. והנה מקור משל זה הוא מאדמו"ר האמצעי בתורת חיים י' [אלא שנתחייב לא הובא זה כמשל להענין דלכה דודי. וכד"ה סמוכים לעד פרי"ה י"ו (המאמר שאמר כי אדמו"ר מהורשי"ב ניצ כיום הולדתו (כ' מ"ח) האחרון בעלמא דזי) ממשך בדרך אפשר (ואפשר שיעי כ"ח) הענין דמילתא דבדיחותא להענין דלכה דודי. ובד"ה לכה דודי השמטת כי"ק מו"ח אדמו"ר הינה, ואפשרי וכתב זה בפשטות י"ו].
וכתו"ה שם (לאח"י י"ז) מנאר, דשרש ענין השתוק הוא מתענוג הפשוט שבחיי מורכב כלל. ומזה מובן, דשרש של מילתא דבדיחותא (שהוא תענוג הפשוט) הוא למעלה מהשפעת השכל שלאח"י (שהרי התענוג שבשכל הוא תענוג מורכב). אמנם מ"מ ה"ז רק בה"ח חיצונית, וע"י ההשפעה פנימית מגיעים לעילוי נעלה יותר. והענין הוא דבתענוג הפשוט גופא יש ב' דרגות י"ו, תענוג הפשוט המורגש ותענוג העצמי הבלתי מורגש. ודוקא ע"י ההשפעה פנימית, שהתלמיד מקבל בפנימיותו, מגיעים לתענוג העצמי הבלתי מורגש. ולכן אר"ל י"ו ומתלמידי יותר מכולו.

1) ועד"ז הוא בעבודתו (כמו שמבאר בהמאמר י"ז), שהתחלה עבודה האדם בכל יום היא עבודת התפלה, כמשיג י"ז חדלו לכס מן האדם אשר נשמה נשמו כי כמה נחשב הוא, אל תקרי כמה אלא כמה י"ז, ובי' אדמו"ר אדמו"ר פו"ח י"ז י"ז דקודם התפלה נחשב האדם כמו כמה. ותפלה הוא לשון התחברות י"ז, ע"י התפלה מתקשר האדם באלקות. וסדר התפלה הוא, שמקודם צ"ל הקירוב מלי (המשכה חיצונית) [כמו שמבאר עינינו בהמאמר י"ז], ואח"כ נעשה הקירוב פנימי, שהאדם מתקשר לאלקות כאופן כזה שממשיך אלקות בכל ענייני תושביו. ויובן זה [מה שע"י התפלה בתחלת היים נכלתו לקשר כל הענינים תושביו] ולעשותם כלים לאלקות] ע"פ מה שביאר הפנימי י"ז ענין איסור ש"ל"ת שלום קודם התפלה י"ז, שהוא ע"ד מ"ש בכתיב האר"ז י"ז ענין איסור או הגדול י"ז, שהוא מפני דרוחא הוא דשבק בגוי, שכנו הוא יש רוח האם יותר משאר הנביים, וכל שאר הנביים נוסלים מרוחא דאז ע"י כו הראשון. ומצד רוח האם שבא הגדול מחוייבים הם לכבוד כמו שהם מחוייבים בכבוד האב [שלכן למצו י"ז דין זה מהפסוק כ"ד את אביך דוקא, כי כבוד אב הגדול נכלל בלבוש אב]. וכמו"כ הוא בנוגע למחודלם של האדם נמשך כל היים, שכולם מתעטף ונמשכין אחר הדבור הראשון, ולכן דבור [וכן מחשבה ומעשה] הראשון של האדם בקומו משינתו צ"ל בעבודת ה', שע"י ממשך קדושה בכל

- 18) תוליד בה, ו. וראה ד"ה אשר ברא תרפי"ט פ"ג (בדרוש חנונה שם - כ"ג, א).
- 19) אודי"ה ורא, כ"ג, ב. המשך תרפי"ט ע' רפה.
- 20) ראה במפתחות לס' חו"צ.
- 21) ע"ה.
- 22) ישע"י ב' כ"ב.
- 23) ברכות י"ד, א.
- 24) לקרי"ה פנחס ע"ה, ד. הקדמה ללקי"ה לג"ס לאדמו"ר מהר"ש.
- 25) תו"ח תרומה ע"ה, סע"ד. ובכ"ה.
- 26) כ"ש"ס (הוצאת קה"ת) סרי"ב.
- 27) ברבות שם, תוספי (אדמו"ר) או"ח ספ"ט ס"ב (ס"ג).
- 28) שעמ"צ פ' תרו"ה לית פ' וירא וראה חו"ג פ"ג, א.
- 29) בתובת ק"ה, א.
- 30) יתרו כ' י"ב.

השפעה זו היא הקדמה לההשפעה פנימית (דפחה בשמעתא) כי דוקא ע"י נעשה פתיחת הלב והמתח של החלמדי שיהי כלי לקבלה לההשפעה פנימית. והנה מקור משל זה הוא מאדמו"ר האמצעי בתורת חיים י' [אלא שנתחייב לא הובא זה כמשל להענין דלכה דודי. וכד"ה סמוכים לעד פרי"ה י"ו (המאמר שאמר כי אדמו"ר מהורשי"ב ניצ כיום הולדתו (כ' מ"ח) האחרון בעלמא דזי) ממשך בדרך אפשר (ואפשר שיעי כ"ח) הענין דמילתא דבדיחותא להענין דלכה דודי. ובד"ה לכה דודי השמטת כי"ק מו"ח אדמו"ר הינה, ואפשרי וכתב זה בפשטות י"ו].
וכתו"ה שם (לאח"י י"ז) מנאר, דשרש ענין השתוק הוא מתענוג הפשוט שבחיי מורכב כלל. ומזה מובן, דשרש של מילתא דבדיחותא (שהוא תענוג הפשוט) הוא למעלה מהשפעת השכל שלאח"י (שהרי התענוג שבשכל הוא תענוג מורכב). אמנם מ"מ ה"ז רק בה"ח חיצונית, וע"י ההשפעה פנימית מגיעים לעילוי נעלה יותר. והענין הוא דבתענוג הפשוט גופא יש ב' דרגות י"ו, תענוג הפשוט המורגש ותענוג העצמי הבלתי מורגש. ודוקא ע"י ההשפעה פנימית, שהתלמיד מקבל בפנימיותו, מגיעים לתענוג העצמי הבלתי מורגש. ולכן אר"ל י"ו ומתלמידי יותר מכולו.

2) ומשל ה"ב הוא מכו ניין וקטן שאבין רוצה להשתעשע עמו פא"פ והרי התינוק הוא קטן, צריך האב להשפיל את ידיו כ"י להריים בנו הקטן בכדי שיוכל להשתעשע עמו בקירוב פא"פ. דהגברת התינוק הוא רק ענין חיצוני, וזוהו רק הקדמה להקירוב פנימי שלאח"י (השעשעוים כ"י). והנה מקור משל זה הוא בא"ת להר"מ י"ו, ושם ישנה הוספה (שלא נצטקה בהמאמר י"ז), שהקטן משתעשע בוקו שלי" (של האב). וי"ל שבוה מורמו, שהמשכה המקיף (שקודם ההשפעה פנימית י"ו) היא למעלה מההשתלשלות, דזקן הוא י"ג תיקוני דיקנא, י"ג

9) ד"ה ואלה חלדות פ"ט (ב' ד'.)
10) ס"א י"ז (דפחה בכוונתו בפ"ט - קודם תשי"ב) [ואח"י נוסף בפר"ה פרי"ה ע' קמת תמי"ל].
11) יודע ג"כ הוסיף, שבאחד המאמרים שאמר כי"ק אדמו"ר (מהורשי"ב) ג"כ בידחות לבנו כי"ק מוח אדמו"ר אמר ענין (משל מכת הציון שנבשף) בדרך אפשר, ואח"כ ה"י כי"ק מוח אדמו"ר אצל חמת הדיחה וכ"י י' אברהם בקשענוג, ובקשו לחזור דא"ת באמרי: עפ"י נאר או"ח דעם עי"ה ודע"ה שחי גוסן, וחזר את מאמר הג"ל וגם ענין הג"ל בפשטות. כשהו"ל לילובאוי"ש סיפ"ה לא"י את כל המאמרים, ושאלהו כי"ק אדמו"ר (מהורשי"ב) ג"ע, הא מנין לך? הרי אמרתי רק בדרך אפשר? וענה לי: מה שאצלך בדרך אפשר נעשה אצלי דבר ודאי.
12) ס"ב (ה' א').
13) המשך תרפי"ט ע' צ"ה וא"ל. ד"ה וה"י כי תבוא תרפי"ה (בהמשך תרפי"ט ח"ב).
14) תענית ג' א. וראה לקמן סע"ד י'
15) פ"ה, סע"ד [וה"פ (הישע"י, א' א') אב"י חגלה"ה לאמריים קום על זודעותי].
16) ועד"ה בלקי"ה פנחס פ"ג, ב' ד"ה סמוכים לעד שם.
17) בכללות השעשעוים הריע הקירוב פנימי (כ"י) מדי"ה לכה דודי תרפי"ט) אבל בערך הלימוד (השפעות פנימיות דתבו מאב"י וכ"י) גם זה קירוב חיצוני.

שאר כערב שבת אכל בשבת, ולאידך הרי כוליה הרי יומין מתברכינן מהשבת, וימי דלא זוז בלבו ששבת מקדש מכל הימים, אלא עוד זאת, שהיא משפיע חסד, או הענין הוא, די ימי השבוע הם שבעת ימי הבנין, דששת ימי החול הם ימי בנין, ששת ימים עשה הרי את השמים ואת הארץ ואחת בורה, כל יומי וזמא עכיד עבדת, ושבת היא מל' (כניל), ולכו, מצד זה שהמלי ירדה חסד, וכפרט מצד וירדתה לביע דרגלי יורדות כו', השבת (מל') מקבלת משנת ימי החול (ז"א) שהיא עכורה הנורדים (כניור והריז וכל הדברים והשמיים) דששת ימי החול (ז"א) אמנם לאחרי (וע"ז) עבודה ז' נעשה (בשבת) עליית מל' מביע עד עלי לשרשה ומקורה, ואז מהעליה למעלה מו"א עד שמשפעת גם לכל ששת ימי החול (ז"א) זמיני מתברכינן כוליה יומין.

וזהו לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, שהיא בקשת נשיי שחרהי המשכה היא כמל', דתחילה ההמשכה היא לכה דודי לקראת כלה, ולכה בלבד, ועייז פני שבת נקבלה, שהיא ההמשכה פנימית, פני שבת, שמתולה בחי פנימיות המל' ועד כמו שהיא מושרשת בעתק. ולכן נקבלה לשון רבים, שגם זא מקבל מן (שרש) המל' ו, אשת חיל עטרת בעלה, וכמו שהוא למעלה בריא ומל', עייז הוא בכל משפיע ומקבל, שעי' המקבל נתוסף בתמסיע, ומתמלתי יותר מכלם. וכפרט בחמו וכלה למטה, שדוקא עייז חתומה פנימית, והיא אשת חיל עטרת בעלה, והכל הרי מזו העפר, שעיז נמשך כח האיס כדור ישרים יבורך בננים ובני ננים עוסקים בתורה ומצוות.

ספרית

לתורת רייק אדמיר שלטייא

ליכרון הורבנות הצדקנות מרת חי מושקא פיש זימע

ולענין

ראטענעטערליך

- (39) ראה חזק סמ, ב פת א, תורהו הרהיית ר' יעקב זאב זייל בנהיית יבלטייא מאור שלטייא
- (40) יחוד שפ, א.
- (41) חייג צד, ריש ע"ב, ועוד.
- (42) ראה דיה סטויס לעד תהיל (ע' 6), [סו"מ פרי"ט ע קנא"ב, תהיל].
- (43) ראה שם רפ"ב.
- (44) קהלת ג, ב והוא לקראת שורש מ, א, אנהיג סוסיכ.

המתודים שלו במשך כל הימיו כולו, והנה דוקא עייז שהקירוב פנימי שלו לאלקות (בעת התמלה) הוא כאופו כזה שממשיך אור אליו כעניני הגשמיים עד שעושה אותם כלים לאלקות מניעים למעלה יותר, כידוע "בענין ורב" תבואות ככת שור.

(ה) וכמ"כ יובן גם בענין המשכה היא כמל' (יחוד ויז) שהסוד כזה הוא (כניל סיא) אשר מקודם ציל ההמשכה היצונית ואח"כ ההמשכה פנימית, דגם ההמשכה היצונית היא המשכה נעלית ביותר (עייז תהיל סי"ג).

שרהיא בחי מקיף שלמעלה מהשתלשלות וכלים (ולכן אינה נקלטת כספי המלי בפנימיותה לפי שהיא למעלה מהגבלת הכלים שלה), אבל מי"מ, המשכה זו היא בחי היצונית, שהיא רק הארה בלבד. משאי"כ עיי ההמשכה פנימית, שמתקבלת כמל' בפנימיותה, מניעים למעלה יותר (מבחי המקיף), והענין הוא, דשרש המלי הוא למעלה משרש זיא, דשרש הזיא הוא מחיצונית הכתר ושרש המלי הוא מפנימיות הכתר, והגם שגם בזא אחרת, זא בעתקא אחיד ותליא, הרי ידוע שאין הכוונה כזה על עתק ממש (רק היצונית עתק). משאי"כ שרש המלי הוא בפנימיות עתק, ודל"א, אבל מי"מ, מצד ירדתה למטה הרי שרשה הוא בתולם, וגילוי שרש המלי הוא עיי זיא דוקא, ועיי גופא, ספי המלי מתעלית למעלה מזיא, והריע סדר ההמשכה, דתחילה ציל המשכה הזיא כמל' כאופו שיורגש ענין הזיא שלמעלה ממל' (שדוקא עיי הוא גילוי שרש המלי), אבל מי"מ, מכיון שהמשכה היא מצד (מעלת) זיא, יש לה שייכות להשתלשלות [עייז תהיל (סי"ג) בענין יג תיז]. ודוקא עיי ההמשכה פנימית שמתקבלת כמל' בפנימיותה, הרי מכיון שהמשכה זו היא מצד (מעלת) המל', הרי מניעים עייז לשרש המלי שלמעלה משרש זיא, ועד שהמלי משפיע בזיא, אשת חיל עטרת בעלה, כ.

(ו) וי"ל שזהו גי' הכיאר כזה שמביא (בתחילת המאמר) כי קצוות בענין השבת, דהשבת נקי מלכה שהיא ספירת המלי שלמטה מכל הפסי ומקבלת מזה, כמאמר "סידור" לית לה מגורמה כלום [וכמאמר רז"ל "גבי שבת] דדוקא מי

- (31) ראה לקראת האות ע"ב, ובכ"מ.
- (32) משלי י"ד, ד.
- (33) ראה בכ"ז — סו"מ תרי"ט ע' א.
- (34) ראה חזק רצ"ב, א.
- (35) ראה בארובה ד"ה לכל תמלה תרי"ט.
- (36) משלי י"ב, ד.
- (37) חזק ר"מ, ב, ובכ"מ.
- (38) עייז ג, א.